

ת"פ 28760/04/16 - רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נגד עלי סלאמה, סאלח סלמאן

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 28760-04-16 רשות הגנים הלאומיים ושמורות
הטבע נ' סלאמה ואח'

בפני	כבוד השופטת טל לחיאני שהם	המאשימה
בעניין:	רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע	
	ע"י ב"כ עו"ד ניר פיינר	
	נגד	
	1. עלי סלאמה	
	2. סאלח סלמאן	
	ע"י ב"כ עו"ד חוסיין זגיר	
הנאשמים		

גזר דין

כללי

1. הנאשמים הורשעו לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירת ציד חית בר מוגנת, עבירה לפי **סעיפים 2 ו-14(ב) לחוק להגנת חייית הבר, התשט"ו - 1955** (להלן: "**החוק**") בנסיבות **סעיף 29 לחוק העונשין התשל"ז - 1977** (להלן: "**חוק העונשין**"), ציד מתוך כלי רכב ממונע, עבירה לפי **תקנה 6(ד) לתקנות להגנת חייית הבר, התשל"ו - 1976** (להלן: "**התקנות**"), בצירוף **סעיף 14(א) לחוק** בנסיבות **סעיף 29 לחוק העונשין**, ועבירת ציד במקומות אסורים, עבירה לפי **סעיפים 4(א) ו-14(ב) לחוק**, בנסיבות **סעיף 29 לחוק העונשין**.

כמו כן הורשע נאשם 1 בעבירת החזקת רובה ציד כשהוא אינו ארוז בנרתיק, עבירה לפי **סעיף 6(ה) לתקנות וסעיף 14(א) לחוק**, ונאשם 2 הורשע אף בעבירת ציד ללא רישיון, עבירה לפי **סעיפים 2 ו-14(ב) לחוק**.

2. מעובדות כתב האישום עולה כי בתאריך 30/12/15, בשעה 11:10 או בסמוך לכך, בשטח חקלאי ליד הישוב קדמה, עסקו הנאשמים בציד חוגלות, שהן חיות בר מוגנות, באמצעות רובה מסוג ברטה שמספרו 161459e, השייך לנאשם 1, וזאת במהלך נסיעה ברכב טויוטה קורולה בצבע לבן מספר רישוי 89-840-56, השייך לנאשם 2.

הנאשמים ירו באמצעות רובה הציד מתוך הרכב פעם אחת לעבר להקת חוגלות כשהם במרחק של 230 מטרים מבית המצוי בתחום היישוב קדמה.

לאחר הירי, ממנו נפגעה חוגלה, החלו הנאשמים בנסיעה מהשטח החקלאי.

משנתבקשו הנאשמים לעצור את רכבם החלו במנוסה ועצרו רק לאחר שנסעו 1.5 קילומטרים מהנקודה בה נתבקשו לעצור. באותה העת לא היה לנאשם 2 רישיון ציד.

תסקירי שירות המבחן

3. תסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 1 מעלה כי מדובר בנאשם כבן 59, נשוי ואב לחמישה, שמזה כשבע שנים עובד כנהג מונית.

מדובר בנאשם המנהל אורח חיים נורמטיבי, סיים 12 שנות לימוד ומשולב בעולם התעסוקה.

בהתייחסו לעבירה, הנאשם המשיך להכחיש את המיוחס לו, התקשה בקבלת אחריות על המיוחס לו ולא הביע חרטה על מעשיו.

לאור האמור, ועל אף התרשמותו החיובית של שירות המבחן מהנאשם והיעדר עבר פלילי - לא בא שירות המבחן בכל המלצה טיפולית בעניינו.

4. תסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 2 מעלה כי מדובר בנאשם כבן 61, נשוי ואב לארבעה ילדים אשר לטענתו עובד בחברת הסעות בתפקיד אחזקה ותיקון כלי רכב.

מדובר בנאשם המנהל ככלל אורח חיים נורמטיבי, המשולב בעולם התעסוקה מאז נשר מלימודיו.

בהתייחסו לעבירה, הנאשם המשיך להכחיש את המיוחס לו, התקשה לקבל אחריות ולא הביע חרטה על מעשיו.

על אף התרשמותו החיובית של שירות המבחן מהנאשם, לאור העדר לקיחת אחריות, לא בא שירות המבחן בכל המלצה טיפולית בעניינו.

טיעוני הצדדים

5. ב"כ המאשימה טען כי מתחם העונש ההולם נע בין קנס והתחייבות ועד מאסר בעבודות שירות לצד מאסר על תנאי וקנס.

בטיעונו הפנה לנסיבות לחומרא ובהם ההכנה שקדמה לאירוע, השימוש בנשק תוך התעלמות מחוקי הציד, כמו גם הירי בסמוך למבנה.

באשר לגזירת הדין בעניינם של הנאשמים, עתר שלא לחרוג לקולא בעניינם ולהותיר ההרשעה על כנה. ב"כ המאשימה סבר כי לא מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעה, וזאת בשים לב לאמור בתסקירי שירות המבחן, העדר כל נסיבה חריגה המצדיקה לעשות כן והעדר נזק קונקרטי אף בעניינו של נאשם 1 לאור סמכות ועדת המוניות

ושיקול דעתה הרחב.

במצב דברים זה, בשים לב לצורך בהחמרה בענישה הבא אף לידי ביטוי בתיקון לחוק שהכפיל גובה הקנס המקסימלי, עתר ב"כ המאשימה להטיל על כל אחד מהנאשמים מאסר על תנאי, קנס שלא יפחת מ- 8,000 ש"ח והתחייבות.

מעבר לאמור, ב"כ המאשימה עתר להורות על חילוט הנשק ששימש לביצוע העבירה, נשק שהנאשם 1 החזיק כדין.

בטיעוניו הפנה למדיניות הנהוגה ולפסיקת הערכאות השונות לפיה חילוט הנשק ששימש לביצוע הצייד מהווה גורם מרתיע משמעותי וכי רק בנסיבות חריגות ניתן להימנע מחילוט הנשק.

ב"כ המאשימה תמך טענותיו בפסיקה.

6. ב"כ הנאשם עתר, על אף העדר המלצה טיפולית, להורות על ביטול הרשעת הנאשמים בדיון והסתפקות בענישה בעלת אפיק שיקומי - חינוכי.

אציין כי בעניין זה מיקד ב"כ הנאשמים עיקר טענותיו בעניינו של נאשם 1, שלטענתו אף קיים נזק מוחשי וקונקרטי לתעסוקתו.

ב"כ הנאשם הפנה לנסיבות המקלות שבביצוע העבירה במקרה דנן ובעניין זה מיקד טענותיו בהיות הוראות חיקוק 3-5 לכתב האישום עבירות ברירת משפט, וכן לעובדה כי במקרים רבים ניתנים חולות במדינת ישראל ועל כן ציד חוגלה אחת על ידי מי שיש לו רישיון כדיון איננה פגיעה חמורה בערכים החברתיים המוגנים.

לעניין הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה הפנה ב"כ הנאשמים להיות הנאשמים אנשים מבוגרים, נעדרי כל עבר, בעלי משפחות המנהלים אורח חיים נורמטיבי שנרתעו מההליך הפלילי שהתנהל כנגדם.

כאמור, בעניינו של נאשם 1 הרחיב ב"כ הנאשמים באפשרות של פגיעה קונקרטית בתעסוקתו ככל שיורשע, וזאת בהיותו נהג מונית שנדרשת תעודת יושר לצורך המשך העסקתו.

ב"כ הנאשמים התנגד לחילוט הנשק (אם כי בהערת אגב ציין כי ככל שבית המשפט ימנע מהרשעה, מוותר הנאשם 1 על הנשק, עמוד 59 שורות 14-15). בטיעוניו הפנה לעובדה כי מדובר באירוע יחיד, נקודתי, שבוצע על ידי נאשמים נעדרי עבר.

ב"כ הנאשמים תמך טענותיו בפסיקה.

דיון והכרעה

עמוד 3

7. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע נאשם נעשית בהתאם לעקרון המנחה בענישה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

8. במקרה דנן, עסקינן באירוע אחד שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

9. הערכים החברתיים אשר נפגעו בגין העבירות שביצעו הנאשמים הם שמירת הטבע והנחלתו לדורות הבאים, כמו גם ביטחון האזרחים מפני שימוש האוחזים בנשק בקרבה למקום מגוריהם.

באשר לחומרת העבירות, בתי המשפט בערכאות השונות הביעו לא אחת דעתם לחומרה שיש בתופעת הציד הבלתי חוקי. כך לדוגמה קבע בית המשפט בע"פ 45128-12-10 באזלאמיט ואח' נגד מד"י כי "על בית המשפט להילחם בתופעה של ציד בלתי חוקי ולהכביד ידו על מבצעי עבירה... רק ענישה של ממש תביא להרתעה ויהא בה כדי להציל את נוף ארצנו".

המחוקק אף הביע דעתו בעניין הצורך בהחמרה, עת הגדיל גובה הקנס המקסימלי במסגרת תיקון מספר 6 לחוק.

10. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי מידת הפגיעה נמצאת ברף הבינוני של המתחם, וזאת לאור מקום ביצוע הירי תו שימוש בנשק חם, אל מול ציד של חוגלה אחת בלבד.

11. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בגין העבירות עליהן נותנים הנאשמים את הדין מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים הנעים בין קנס והתחייבות לבין מאסר מותנה לצד קנס והתחייבות.

כך לדוגמה בת"פ 12642-03-15 מדינת ישראל נגד שחאדה ואח' (17/11/15), בגין אירוע צייד והחזקה של חוגלה אחת, קבע בית המשפט מתחם הנע בין הימנעות מהטלת מאסר ועד מאסר בעבודות שירות לצד קנס הנע בין 2500 ל-10,000 ש"ח. בית המשפט הטיל על נאשם 1, במסגרת הסדר, קנס בסך 5000 ש"ח והתחייבות, ועל נאשם 2 הטיל קנס בסך 7500 ש"ח והתחייבות.

בת"פ 2043-02-12 מדינת ישראל נגד שחאדה ואח' (28/01/14), בגין אירוע ציד של חוגלה אחת קבע בית המשפט מתחם עונש הולם הנע בין קנס בסך 6,000 ש"ח לבין 15,000 ₪, והטיל על נאשם 1, נעדר עבר ובעל רישיון ציד - 8,000 ש"ח קנס והתחייבות.

בעפ"ג 31759-10-16 מדינת ישראל נ' ג'בארין (10/01/17) התקבל ערעור המדינה על ביטול הרשעת הנאשם בדין כך שהנאשם הורשע בביצוע עבירת ציד חיית בר מוגנת (חוגלה) ועבירת ציד מכלי רכב ממונע. בית המשפט הרשיע

כאמור את הנאשם, ביטל את צו השל"צ בהיקף של 250 שעות אשר הוטל עליו, והותיר את רכיבי הענישה האחרים על כנם: התחייבות בסך 15,000 ₪, הוצאות משפט בסך 3,000, וכן חולט רובה הציד.

בקשת רשות ערעור אשר הוגשה מטעם הנאשם בעניין סוגיית אי ההרשעה, **31759-10-16**, נדחה, וזאת לאחר שנקבע כי בית המשפט קמא יישם את הלכת כתב.

אציין כי פסק הדין שהוגש על ידי ב"כ הנאשמים (ת"פ **68936-06-17 מדינת ישראל נגד גביש ואח'**) איננו רלבנטי לעניינו בהיותו גזר דין שניתן במסגרת הסדר טיעון בו בפירוש צוין כי הקנס עליו הוסכם, על סך 2000 ש"ח, הוא מקל והושג לאור קשיים ראייתיים.

12. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות (סעיף **40 ט לחוק**) יש לקחת בחשבון השיקולים הבאים:

התכנון שקדם לעבירה - כעולה משמיעת הראיות בתיק, לא ברור האם קדם תכנון משמעותי לעבירה אך אין מחלוקת כי הנאשמים נסעו יחד מביתם כשעתיים אל מקום ביצוע העבירה למטרת ציד, תוך שנאשם 1 מחזיק בנשק שהחזיק בו כדי ונאשם 2 נוהג ברכב.

חלקו של הנאשם בביצוע העבירה - ברי כי עבירת הצייד היא העבירה המרכזית והדומיננטית בה כל אחד מהנאשמים לקח חלק. בעוד נאשם 1 ירה לעבר להקת החוגלות, נאשם 2 נהג ברכב ומאוחר יותר לא עצר הרכב עת נתבקש לעשות כן על ידי הפקח.

הנזק שנגרם או שעשוי היה להיגרם - במקרה דנן נצודה חוגלה אחת בלבד. עם זאת, הגם שעבירת ציד במקומות אסורים מהווה עבירת ברירת משפט, לא ניתן להתעלם מהנזק הפוטנציאלי הקיים בירי בסמוך למבנה.

13. אין בידי לקבל טענת ב"כ הנאשמים כאילו יש במתן היתרים על ידי הרשות לציד חיות בר במקרים המתאימים כדי להפחית מחומרת המעשים ולהוביל לקביעת מתחם עונש הולם פחות.

לא ארחיב בסוגיה זו, בהעדר תשתית עובדתית מספיקה לדון בטענה, אך אציין כי הגם שאין מחלוקת כי ישנם מקרים בהם ניתנים היתרים על ידי הרשות לציד חיות בר, הרי שעצם העובדה שלרשות קיימת סמכות להתיר פעולה מסוימת במקרים מסוימים למטרה ספציפית, אין בה כדי להקהות ולו במעט מביצוע אותה פעולה בניגוד לדין ותוך פגיעה בערכים המוגנים.

(ראו עפ"ג (חיפה) **4104-11-15 מדינת ישראל נגד אבו ריש ואח'** **07/01/16**, סעיף ל"ג לפסק הדין).

14. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף **40 יג**) מצאתי כי **מתחם העונש ההולם** בגין העבירות עליהן נותנים הנאשמים את הדין נע בין הימנעות מהטלת מאסר ועד מאסר מותנה וקנס הנע בין 5,000 ל- 12,000 ש"ח לצד התחייבות.

שאלת ההרשעה

15. כידוע, ככלל, נאשם בגיר אשר מודה בביצוע עבירה מורשע בדין. הרשעת נאשם בעבירה פלילית נועדה להעביר מסר להרתעת הציבור ולהרתעתו האישית באמצעות מתן גמול עונשי. רק במקרים חריגים, בהם יוכח כי הנזק שנגרם לנאשם מההרשעה גבוה יותר מהתועלת שתצמח ממיצוי הדין עם הנאשם, דהיינו, כאשר לא מתקיים יחס סביר בין הנזק שצפוי לנאשם מן ההרשעה לחומרת העבירה, ניתן להימנע מהרשעת הנאשם.

(ראו: רע"פ 3852/14 זיסמן ואח' נגד מדינת ישראל (18/08/14)).

בע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל (21/08/1997) נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית - על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ויגרם נזק קונקרטי בתעסוקתו.

הימנעות מהרשעה תעשה תוך עריכת איזון בין שני השיקולים המרכזיים - ככל שהעבירה חמורה יותר, נסיבותיה קשות, ופגיעתה בערכים ובמוסכמות החברתיות גבוהה יותר, אזי הימנעות מהרשעה של מבצעה תהיה פחות סבירה ומוצדקת, ותתאפשר רק במקום בו תוכח פגיעה ניכרת וקשה בעתידו של הנאשם.

16. במקרה המונח לפני שוכנעתי כי הנאשמים לא עומדים בתנאים להימנעות מהרשעה ואנמק.

העבירה ונסיבות ביצועה -

כאמור, מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, נוכח נסיבות ביצוע העבירה הן ברף הבינוני. אומנם מדובר בצייד חוגלה אחת בלבד, אך זו בוצעה תוך שימוש בנשק חם, בסביבת מבנה, תוך ניסיון לעזוב המקום בניגוד להוראות הפקח.

מהמפורט שוכנעתי כי נוכח העבירה ונסיבותיה, ניתן להימנע מהרשעה בגין ביצוע העבירה רק במקרה בו תוכח פגיעה ניכרת בעתידו של הנאשם.

מידת הפגיעה בעתיד הנאשמים-

בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי, ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן ייגרם לנאשם נזק בעתיד.

(ראו: רע"פ 9118/12 פריגין נגד מדינת ישראל).

נטל הבאת הראיות להוכחת קיומו של נזק קונקרטי מוטל על ההגנה.

בעניינו של נאשם 2 לא נטען דבר בדבר נזק שעלול להיגרם לו כתוצאה מהרשעה.

בעניינו של נאשם 1 נטען כי הוא עתיד לאבד את מקור פרנסתו, המהווה מקור פרנסה יחיד בביתו, בהיותו נהג מונית שרישיונו יישלל במידה ויורשע.

רע"פ 3224/19 אביב נגד מדינת ישראל (28/05/19) (להלן: "**רע"פ אביב**") עסק בעניינו של נאשם שהורשע בעבירות איומים, תקיפה סתם, החזקת סמים לצריכה עצמית, והתנהגות פרועה במקום ציבורי, אשר עבר את מבחני ההסמכה לתיווך במקרקעין ועמד לפני הגשת הבקשה לקבל רישיון תיווך במקרקעין. לאחר שחזר בית המשפט העליון על ההלכות המפורטות לעיל לעניין סוגיית אי ההרשעה, קבע כי במקרה זה לא הוכח נזק קונקרטי. בית המשפט קבע כך מאחר וגם אם יורשע הנאשם, עדיין נתון לרשות המנהלית שיקול הדעת האם להעניק לנאשם רישיון תיווך, וזאת בהתאם ללשון **סעיף 5(א)(4) לחוק המתווכים במקרקעין, תשנ"ו-1996** (להלן: "**חוק המתווכים**") לפיו לרשם הסמכות לקבוע האם בגין הרשעת נאשם בעבירה אשר "**מפאת מהותה, חומרתה ונסיבותיה אין הוא ראוי לשמש מתווך במקרקעין**". בית המשפט הוסיף והסביר כי קבלת טענת ב"כ הנאשם, לפיה כאשר נתון לרשות המנהלית שיקול דעת האם להעניק רישיון מתקיימת דרישת הנזק הקונקרטי כך שיש לוותר על ההרשעה - תאיין את התכלית שבבסיס הוראות החוק המאפשרות לרשויות להחליט האם ראוי שהרשעה זו או אחרת בפלילים תמנע מאותו אדם לעסוק בעיסוק או במשלח יד מסוימים.

סמכות דומה לרשם המקרקעין קיימת אף לוועדת המוניות כעולה **מסעיף 14(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]** הקובע כך: "**זכאי לקבל רישיון להפעלת מונית, מי שנתקיימו בו כל אלה:**

... (2) לא הורשע בעבירה שלדעת ועדת המוניות, מפאת חומרתה, או נסיבותיה יש בה כדי למנוע מתן רישיון להפעלת מונית..."

דהיינו, בדומה ל**רע"פ אביב**, לוועדת המוניות, קיים שיקול דעת האם להעניק רישיון להפעלת מונית, גם במקרה בו אדם הורשע בביצוע עבירה. כך יוצא כי בהתאם להחלטת בית המשפט העליון עצם ההרשעה, הגם שמדובר בנהג מונית, אינו מהווה נזק קונקרטי כנדרש.

17. מכל המפורט שוכנעתי כי במקרה זה הנאשמים לא עומדים בתנאים להימנעות מהרשעה, וזאת מאחר ולא הוכח נזק קונקרטי, ומאחר ו"ויתור" על הרשעתו בשל הנזק שיתכן שיגרם לו, יאיין כאמור את התכלית שבבסיס הוראות החוק המאפשרות לרשויות להחליט האם ראוי שהרשעה זו או אחרת בפלילים תמנע מאדם לעסוק בעיסוק או במשלח יד מסוימים. כל זאת, מעבר לאמור בתסקיר שירות המבחן בדבר העדר לקיחת אחריות של הנאשמים על מעשה העבירה.

18. במקרה דנן, אף לא קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם לחומרא או לקולא.

גזירת העונש המתאים לנאשמים

19. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא)**. במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לכך שהנאשמים, שניהם אנשים מבוגרים, נעדרי עבר, בעלי משפחות, העובדים לפרנסתם וככלל מנהלים אורח חיים נורמטיבי. עם זאת, כעולה מתסקירי שירות המבחן, התקשו לקחת אחריות על מעשיהם.

20. במצב דברים זה שוכנעתי יש להטיל על כל אחד מן הנאשמים ענישה ברף הנמוך - בינוני של המתחם.

21. אשר על כן, אני גוזרת על כל אחד מהנאשמים עונשים כדלקמן:

א. **תשלום קנס בסך 7000 ש"ח או 60 ימי מאסר תמורת הקנס.**

הקנס ישולם ב- 10 תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון תוך חודש ימים מהיום.

ב. **חתימה על התחייבות על סך 10,000 ש"ח להימנע במשך שלוש שנים מהיום מביצוע עבירת ציד חית בר מוגנת, ציד ללא רישיון ו/או ציד מתוך כלי רכב ממונע.**

ההתחייבות תיחתם תוך 7 ימים מהיום. לא תיחתם, ייאסר הנאשם ל- 7 ימים .

22. סוגיית החילוט

סעיף 12(א) לחוק קובע כי: "כלי ציד או אמצעי ציד אחר, פרט לכלי רכב ממונע, ששימשו למעשה עבירה על חוק זה או על תקנה לפיו, וכן חייט-בר שניצודה בעבירה כזאת, רשאי בית המשפט הדן בעבירה לצוות על חילוטם לאוצר המדינה; אולם לא יצווה בית המשפט על חילוט כלי ציד או אמצעי אחר כאמור אם נוכח שבעליהם לא היו אשמים באותה עבירה; הוראה זו אינה גורעת מסמכותו של בית המשפט להורות הוראה אחרת בענין זה לפי כל דין אחר".

ברע"פ 1161/04 חאג' יחיא נגד מדינת ישראל (21/04/05) (להלן: "רע"פ חאג' יחיא") הודגש כי חילוט איננו מהווה עונש נוסף אלא ציווי הנלווה לעונש שהוטל על העבריין, וכי הוא נתון לשיקול דעתו של בית המשפט, וכן כי מטרת הציווי היא "להרחיק את העבריין מן העבירה על ידי הוצאתם של כלי המשחית ששמשו למעשה העבירה מידיו".

בית המשפט אף הוסיף כי על אף שאין בחילוט כדי למנוע רכישת כלי משחית חלופי על ידי הנאשם, מלבד ההוצאה הכספית הנדרשת, יש לחילוט משמעות חינוכית.

ברע"פ (חי') 14373-02-11 רשות הטבע והגנים הלאומיים נגד כנעני (28/04/11) נקבע כי "ככלל ניתן לומר

שבהעדר נסיבות חריגות, כאשר נעשה שימוש בכלי ציד שלא כחוק, ... , ראוי לחלטו".

כך גם נקבע בע"פ א (נצרת) 162/08 סלמאן נגד רשות שמורת הטבע והגנים (17/06/08), וזאת בעניינו של נאשם נעדר עבר פלילי, אשר עבד כקצין משטרה שנים ארוכות ובעל רישיון לנשק מזה 22 שנה.

כמו כן, בע"פ (חי') 10028-05-11 אבו ריא נגד המשרד לאיכות הסביבה- רשות שמורות הטבע (08/09/11) נקבע כי חילוט רובה הציד הוא עונש מקובל וראוי לעבירות ציד, וכי הניסיון המצטבר מעלה כי חילוט הרובה מהווה את הענישה המרתיעה ביותר לנאשמים בעבירות מסוג זה, ומשכך עומדת המאשימה על חילוט רובה ציד ובתי המשפט נענים לבקשתה.

אמירות אלה קיבלו ביטוי בפסקי דין רבים נוספים (ראו לדוגמה ע"פ 34957-08-15 גאבר נגד מדינת ישראל (24/01/16), ע"פ (חיפה) 14737-02-11 רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נגד כנעני (28/04/11)).

על אף המפורט, לא נעלמה מעיני החלטת בית המשפט המחוזי בע"פ ג (חיפה) 4104-11-15 מדינת ישראל נגד אבו ריש בו נדחה ערעור המדינה על החלטת בית המשפט להימנע מחילוט נשקו של הנאשם. אלא שבאותו המקרה ציין בית המשפט כי האיזון שנעשה בין הטלת קנס משמעותי לצד החזרת הנשק איננו מצדיק את התערבות ערכאת הערעור. מה גם ששם דובר בנאשם שבין יתר השיקולים נלקחה בחשבון תרומתו למדינה בשירותו ארוך השנים במשמר הגבול.

במקרה המונח לפניי לא מצאתי כי קיימות נסיבות חריגות המצדיקות סטייה מהמדיניות שנקבעה ולפיה ככלל יש להורות על חילוט כלי הנשק ששימש לביצוע העבירה.

הגם שמדובר במי שמחזיק ברישיון נשק כדין שנים ארוכות, במהלכן לא הורשע בביצוע עבירות, הרי שלאור נסיבות ביצוע העבירה כפי שפורטו לעיל, בשים למדיניות הנוהגת ובהעדר נסיבות חריגות כדוגמת אותו שירות צבאי ארוך שנים בפס"ד אבו ריש, הרי שיש להורות על חילוט הנשק.

סוף דבר, אני מורה על חילוט הנשק ששימש לביצוע העבירה ושפרטיו מופיעים בכתב האישום.

23. גזר הדין יומצא לב"כ הצדדים.

24. ב"כ הנאשם יודיע תוך 14 יום מהיום כי גזר הדין הומצא על ידו לנאשמים.

25. **זכות ערעור כחוק.**

ניתן היום, ו' חשוון תש"פ, 04 נובמבר 2019, העדר הצדדים.